

Η ΣΤΕΡΝΗ ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΙΑ

(Του Μπάρχερ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J LEPREUVE

..... ΘΑ ΤΗΝ ΞΑΝΑΪΔΗΣ!... ..

(Σημειώσεις ενός φυλακισμένου, ο οποίος παραδόθηκε μόνος του στις αρχές)

Πώς θα τ'όλεγε, πώς η γυναίκα αυτή που ήταν τόσο λευκή, πό λευκή κ' από τα κείνα, πώς θα τ'όλεγε πώς είχε ένα τόσο πορφυρό, ένα τόσο ρουμπινένιο αίμα στις φλέβες της; Και πώς θα μου τ'όλεγε ποτέ πώς αυτή η γυναίκα θα τη σκοτώνα εγώ, πώς θα έκανα εγώ να τρέξει το πολύτιμο αίμα της; 'Εγώ που ήμουν πρόθυμος να δώσω όλο το δικό μου αίμα για κείνη!... 'Εγώ που την αγατούσα τρελλά, εγώ που την λάτρευα σαν θεά μου!...

Θυμάμαι...

'Ηταν ένα γλυκό ανοιξιάτικο βράδυ, όταν την πρωτοείδα σε μία άκρογαλιά... Είχε γυρισμένα τα μάτια της προς τον ήλιο που βασιλευσε... Πέρασα και την κούταξα. Και από εκείνη τη στιγμή η εικόνα της άποιαώθηκε για πάντα μέσα στην καρδιά μου... Δεν μπορούσα να ξεχάσω το κατάλευκο πρόσωπό της, τα μαύρα της μαλλιά, τα πράσινα μάτια της.

Την αγάπησα από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισα, αυτή που ούτε γύρισε να με κυτάξει. Είπε, αλήθεια, παρ'ότι πώς μπορούμε ν' αγαπήσουμε σε μία στιγμή και για πάντα ένα πρόσωπο όλο-τετα άγνωστό μας, και άλλα πλάσματα που τα βλέπουμε κάθε μέρα, επί χρόνια ολόκληρα, μās εινε έντελως αδιάφορα...

Και τη γυναίκα αυτή που την είδα μόνο μία φορά, και για μία μόνο στιγμή, την αγάπησα για πάντα...

Την άλλη μέρα ξαναπήγα στην άκρογαλιά, μα η αγάπη μου δεν ήταν εκεί... Πήγα και τις επόμενες μέρες, μα πάλι δεν την βρήκα.

Κι' ήμουν τόσο θλιμμένος, τόσο θλιμμένος!...

Και το κακό ήταν, που έπρεπε να φύγω μακριά με μία ειδική αποστολή για τις άποικίες...

Και ήμουν υποχρεωμένος να μείνω εκεί επί δυο ολόκληρα χρόνια. 'Ετσι έζησα την ελπίδα να ξαναδώ την άμορφη με το λευκότατο πρόσωπο και τα καρόμαυρα μαλλιά... Δεν ήταν πειά δυνατὸν ν' αναβίλω την αναχώρησή μου. Μα κάτι μέσα μου μου έλεγε: «Θά την ξαναϊδής! Θά την ξαναϊδής!...»

Καταλάβαινα καλά, ότι αυτή η

γυναίκα θα έπαιζε μεγάλο ρόλο στη ζωή μου...

Την παραμονή της αναχώρησής μου, τριγύριζα μόνος στους δρόμους, με την ελπίδα ότι θα συναντήσω ξανά την αγαπημένη μου. Κούταξα με αγωνία όλες τις γυναίκες που συναντούσα... Καμιά όμως δεν είχε τόσο λευκό πρόσωπο, τόσο μαύρα μαλλιά και τόσο φωτεινά μάτια.

'Ετσι, με την καρδιά γεμάτη πίκρα, έφυγα την άλλη μέρα για τις άποικίες...

Σε όλο το διάστημα του ταξιδιού μου, ήμουν άμιλητος και μελαγχολικός. Καθόμουν απόμερα σε μία γωνιά του καταστρώματος κ' έβλεπα τη θάλασσα, τη θάλασσα την πρόσωπη και φωτεινή σαν τα μάτια εκείνης. «Μά —σχερτόμουν— δεν θα τα ξαναϊδώ ποτέ αυτά τα μάτια». Και κάτι μου έλεγε μέσα μου: «Θά τα ιδής. Θά τα ιδής». Πώς όμως; Πού; Πότε; Δεν ήξερα. Και πονούσα... Πονούσα...

Στην άποικιακή πόλη που έφθασα να μείνω επί δυο χρόνια, υπήρχαν πολλές άμορφες γυναίκες Εθραπαιές και Ιθαγενείς, αλλά για μένα δεν υπήρχε καμιά άλλη στον κόσμο, εκτός από την άγνωστη εκείνη, που ένα βράδυ μου πήρε την καρδιά μου για πάντα, χωρίς καν να με κυτάξει. Την είχα όμως κυτάξει εγώ. Κι' αυτό έφτασε για να την αγαθήσω σε μία στιγμή.

Στη μακρινή αὐτὴ ξέσητη πόλη ζούσα μια ζωή σχεδὸν άσημη. 'Εργαζόμουν ὅλη μέρα και τὸ βράδυ άποισνούμουν πολύ χωρίς στο σπίτι μου.

Με προσκαλοῦσαν σε διάφορα σάιτα. σε λέσχες, σε χορούς, μα δεν πήγαινα πουθενά.

'Ετσι, πολύ γρήγορα, άπέστησα τη φήμη μισανθρώπου και προ πάντων μισογύνη...

Ποιὸς μπορούσε να φαντασθή, ότι εγώ, ένας άνθρωπος του αἰῶνος μας, ήμουν πρελλά έρωτευμένος με δυο μάτια που τὰ είδα για μία μόνο φορά ένα ανοιξιάτικο βράδυ;

Σε ὅποιον κ' ἄν τὸ έλεγα, θά μ' έπαιρνε για κανένα υπερσομαν-

τικό, για άνθρωπο του παλιού καιρού, και... ίσως για τρελλό...
Μά εγώ ήμουν ευχαριστημένος με την τρέλλα μου, όσο κι αν πο-
νούσα. Και μιά φωνή μυστηριώδης μου έλεγε πάντα: «Θά την ξα-
ναιδής!... Θά την ξαναβείς!...»

Με την έλπιδα αυτή, αγόραζα διάφορα όμορφα πράγματα, φτερά,
μεταξωτά υφάσματα, δαντέλλες, κομμάρια κι' ό,τι άλλο μπορεί να έπι-
θηχθεί μιά γυναίκα. Και τὰ φύλαγα γι' αυτό τὰ προσφέρου μιά μέ-
ρα στην αγαπημένη μου.

Τὸ προσηνιά μου πὸς θά την ξαναβῶ, μ' έκανε νὰ νομίσω ὅτι
θά την συναντήσω ἔξωφρα στην ἀνωμασική πόλι πού έμενα.

Μά ὁ καρὸς περνούσε κι' ἐκείνη δὲν φαινόταν πουθενά...

Ἄλλὰ δὲν ἀπελπιζόμουν και πάντα ἡ ἰδέα, ὅτι θά την ξαναβῶ.
μου ἔδινε ζωὴ και με μεθοδούσε...

Ἔτσι πέρασαν τὰ δυὸ χρόνια κι' ἔφτασε ἡ μέρα πού θά γύριζα
πάλι στην πατρίδα μου.

Ἦμουν γεμάτος χαρὰ, γιατί τώρα ἔλπιζα πὸ πὸλὺ νὰ ξαναβῶ
τὴ γυναίκα πού λάτρευα...

Μόλις ἔφτασα στην πατρίδα μου, ἔφρεξ' ἄμεσως στην ἀνοργνωλιά
πού εἶδα τὴν ἀγάθη μου, γυρνούσα πάλι στοὺς δρόμους γι' αὐτὴν
ἰδὸ ἔξαφνα. Μά δὲν τὴν ἔβλεπα πουθενά.

Τὸ βράδυ γύριζα κοφίς στὸ σπίτι μου και
κλεινόμουνα στὸ δωμάτιό μου... Ἐσοὶ ἄ-
νοιγα ἕνα μεγάλο μπαούλο κι' ἔβγαζα ἀπὸ
μέσα ὅλα τὰ ὄμορφα πράγματα πού εἶχα ἀγο-
ράσει γι' αὐτήν...

Φανταζόμουν, ὅτι τὴν εἶχα ἐκεῖ μπροστά
μου και σκόρπατα τὰ δῶρα μου σὰ πόνια
της. Κι' ἄλλοτε πάλι μου ἔρχόταν νὰ πετά-
ξω ἀπ' τὸ παράθυρο ὅλα τὰ πούλιμα αὐτὰ
πράγματα, ἀφοῦ ἐκείνη δὲν ἔρχότανε νὰ τὰ
πάρῃ.

Και μιά μέρα, Θεέ μου!... Πὸς χτύ-
πησε ἡ καρδιά μου ἐκείνη τὴ στιγμή!...
Τὴν εἶδα τὴν ἀγαπημένη μου!... Ναι, τὴν
εἶδα ἔξαφνα σ' ἕνα πάρκο!... Περιπατοῦ-
σε μόνη γίττο ἀπ' τὰ δέντρα!...

Ἦ, δὲν με εἶχε γελώσει ἡ ψυχὴ μου πού
μου ἔλεγε: «Θά την ξαναβῶς!...»

Εἶδα πάλι τὰ μαῖρα της μαλλιά, τὸ κα-
τάλευκο πρόσωπό της, τὰ πρόσωπα μάτια
της...

Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως τὸ βλέμμα της ἀν-
τίκρουσε τὸ βλέμμα μου. Σταμάτησα μπροστά
της. Τὸ μονοπάτι ἦταν στενὸ κι' ἔτσι ἀναγκά-
στηκα νὰ σταματήσω κι' αὐτή. Μά σὲ λίγο
ἔκανε μιά κίνηση γι' αὐτὴν. Ἄλλ' ἐγώ,
μὲ ζεῖλη προεπιμένα, τῆς εἶπα:

— Μὴ φύγετε!... Σὰς ἰσπετεύω!...

Ἐκείνη μὲ κίταζε ἔκπληκτη,

— Ναι, ἔξωσουλῶθηκα, σὰς ἰσπετεύω!...

Σταθήτε!... Εἶνε χρόνια τώρα πού σὰς
περνούω!... Μὴ με βλέπετε με τὴν ἀπο-
ρία, Μὴ με νομίζετε γιὰ τρελλό!... Εἶνε
τόσους καρὸς πού σὰς ἀγατῶ!... Ἐργον
περάσει ἀκριβὸς δυὸ χρόνια και τρεῖς μῆνες ἀπὸ τότε. Σὰς ἔχω
ἰδεῖ στην ἀνοργνωλιά. Κίταζατε τὸν ἦλο πού βασιλευσε. Μόλις σὰς
εἶδα, σὰς ἔφρωτῆσα τρελλά. Δὲν εἶχα τὴν τόλμη νὰ ρθῶ κοντὰ
σας τότε. Και νόμιζα ὅτι θὰ σὰς ξαναβῶ. Μά τοῦ κόμου. Δὲν σὰς
ξαναβῶ!... Ὑστερα ἀναγκάστηκα νὰ φύγω γι' αὐτὴν πούλ μακριά!...
Μά πάντα, πάντα σὰς συλλογιζόμουν με τρελλή, με ἄσδυση ἀγάθη.
Ἐπὶ τέλους!... Σὰς ξαναθῶρηκα!... Μὴ φύγετε, σὰς ἰσπετεύω!...

Ἐκείνη μὲ κίταζε πάντα με ἔκπληξη, ἀλλὰ και με κάποια συμ-
πάθεια. Ὅσο τῆς μιλοῦσα, τόσο τὸ βλέμμα της γινότανε πὸ γλυκό.
Και σὸ τέλος με ρώτησε κάπως δελιά:

— Πὸς λέγεστε;

Τῆς εἶπα τ' ὄνομά μου, τὸ ὁποῖο ἦταν ἀκριβὰ γινωστό.

— Κι' ἐγώ, τῆς εἶπα, δὲν ἔξρω τὸ δικὸ σας ὄνομα... Δὲν ἔξρω
τίποτα ἀπὸ τὴ ζωὴ σας, δὲν ἔξρω οὔτε ἂν εἴσατε παντρευμένη ἢ ἐ-
λεύτερη...

Τότε ἡ ἀγαπημένη μου μου εἶ-
πε, ὅτι ὀνομαζόταν Ἀρική Φορεῖ, ὅτι
δὲν ἦταν παντρευμένη κι' ὅτι
ἐργαζόταν ὡς μοντέλο σὲ ζωγρά-
φους.

Κουβεντιάζοντας ἔτσι, ἀρχί-
σαμε νὰ προχωροῦμε ὁ ἕνας σι-
μὰ στὸν ἄλλο, μέσα στὸ πικνὸ-
δεντρο μύστακὸ πάρκο.

Πόσο ἦμουν εὐτυχημένος γιατί
τὴν ξαναβῶρηκα!... Εἶνε δυνα-
τὸν νὰ περιγραφῆ με λόγια μιά
τόσο μεγάλῃ εὐτυχία;...

Χωρομάχη με τὴν ἰσόγυ-
σι, ὅτι θά ξαναβῶθοῦμε τ' ἄλ-
λο βράδυ στὸ πάρκο, στὸ ἴδιο μο-
νοπάτι ὅπου τὴν συνάντησα...

Κι' ἀπὸ τότε βλέποῦσα κάθε βράδυ και σιγά—σιγά ἄρχισε κι'
ἐκείνη νὰ μου δείχνῃ συμπάθεια κι' ἀγάθη.

Μιά νύχτα, τέλος, δέχτηκε νὰ ρθῆ σπὸ σπίτι μου. Τὴν ὠδήγησα
στὸ δωμάτιό μου κι' ἐκεῖ τὴν ἔβαλα νὰ καθῆται σάν βασίλισσα σὲ
μιά ψηλὴ πολυθρόνα, τὴν ὁποία εἶχα παραγγίλει ἐπιτήδες γι' αὐτή!

Ἦταν μιά πολυθρόνα, σάν θρόνος, ἀπὸ ἔβανο σκαλιστὸ με κίτρινο
βελούδο. Ὑστερα, ἄνοιξα τὸ μπαούλο. Ἐβγαλὸ ἀπὸ μέσα τὰ δῶρα
μου και τὰ σκόρπισα σὰ πόνια της.

— Δέξου, τῆς εἶπα, ἀγάθη μου, αὐτὰ τὰ δῶρα, σάν ἕνα μικρὸ φό-
ρο τῆς μεγάλῃς μου ἀγάθῃς... Τὰ μάξενα γι' αὐτὰ τόσον καιρό!...
Γι' αὐτὰ, πού σ' ἔχασα μόλις σὲ εἶδα και ὅμως πάντα μιά μυστικὴ
ἐλπίδα μου ἔλεγε ὅτι θὰ σὲ ξαναβῶ.

Ἡ χαρὰ της ἦταν ἀπερίγραπτη, καθὼς εἶδε ἐκείνα τὰ ὄμορφα
πράγματα και δὲν ἔξρε πὸς νὰ μου ἐκφράσῃ τὴν ευχαριστήρι της
και τὴν εὐγνωμοσύνη της...

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ θρόνο της κι' ἄρχισε νὰ σποῖζεται με τῆς δαν-
τέλλες, με τὰ φτερά, με τὰ διαμάντια και τὰ μαργαριτάρια. Και
κάθε τόσο μ' ἀγκάλιαζε και με φιλοῦσε!...

Κι' ἐγώ ἦμουν τόσο εὐτυχημένος, τόσο εὐγνωμόμενος!...

Ἡ Λευκὴ ἐκείνη τὴν νύχτα δὲν ἔφανε ἀπ'
τὸ σπίτι μου. Τὴν πέρασε ὀλόκληρη στην ἀγ-
χωλιά μου και μὸ ὀραζόταν ὅτι δὲν ἀγάθησε
ποτέ, μὴ ποτὲ στὴ ζωὴ της κανέναν ἄλλο,
ἐκτὸς ἀπὸ μένα...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι
μας σ' ἕνα μικρὸ παρεκκλήρι.

Πέρασα δυὸ μῆνες γεμάτους ὑπερῆ εὐ-
τυχία μαζί της.

Ἄ, πόσο φρονόταν νὰ μ' ἀγατᾷ!... Φι-
λοῦσε τὰ χέρια μου, λέγοντάς μου ὅτι τὴν εἶ-
χα σώσει ἀπὸ τὴ δόσκαλη ζωὴ, γιατί συνήθως
οἱ ζωγράφοι δὲν τὴν ἤθελαν μονάχα γι' αὐτὸ
τέλο, ἀλλὰ και γι' αὐτὴν και τότε ἡ δι-
ασχυριμένη ἀναγκάζότανε νὰ μένη χωρὶς δου-
λειά. Κι' ἐγὼ τῆς ἔκλεινα τὸ σπῆμα μ' ἕνα φι-
λίμια!...

Ἄλλὰ μιά μέρα, Θεέ μου... Τρέμου ὄλος
ὄταν τὸ θυμῆθῶ!... Γύρισα στὸ σπίτι μου
κοφίς ἀπὸ τὴ συνθησιμένη μου ὄρα... Κα-
θὼς ἀνέβηκα ἐπάνω, ἀκούσα ἔξαφνα ὀμιλίες
στὸ σαλόνι. Πλησιάζα και ἔξωφρισα τὴ φωνή,
τῆς Λευκῆς, ἡ ὁποία ἔλεγε:

— Μά σοῦ ὀραζόμουν, ὅτι δὲν τὸν ἀγατῶ.
Τὶ ἤθελες ὅμως νὰ κάμω ἀφοῦ εἶσα τόσο
φτωχὸς κι' εἶμαι τόσο φτωχὴ; Πὸς ἄλλοιῶς
θὰ βροῖκαμε χρήματα; Εἶνε τόσο ἡλίθιος,
πού πιστεύει ὅτι τὸν ἀγατῶ και μὸ δίνει ἕνα
σπορὸ δῶρα και ὄσα χρήματα θέλω...

Και μιά φωνὴ ἀνδρική της ἀπαντοῦσε:

— Μά ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐ-
τὴ ἡ κατάσπασις!... Θέλω νὰ γυρίσῃ πάλι
γι' αὐτὰ σ' ἐμένα!...

— Ὑπομονή. Λίγο ἀκόμα ὑπομονή, εἶπε ἡ
Λευκὴ.

Κι' ἕνας ἦχος φιλήματος ἀκούστηκε.

Δὲν βιάσθηκα πειά. Ἐσπορῆσα τὴν πόρτα και μπηκα μέσα στὸ
σαλόνι. Ἦ, Θεέ μου!... Εἶδα τότε τὴν Λευκὴν στην ἀγκυλιά ἐνὸς
νέου με μακριὰ μαλλιά, πού ἔμοιαζε σάν καλλιτέχνη. Μόλις με εἶδε
αὐτὸς, ἔφρυγε ἀπ' τὴν ἄλλη πόρτα τοῦ σαλονιοῦ. Κι' ἔμεινε ἡ Λευκὴ
μόνη ἀντίμου μου.

Μ' ἐκίταζε με τὰ πρόσωπα μάτια της και τὸ πρόσωπό της ἦταν
πάντα ἤρεμο και κάτασπρο σάν μαριμάρينو, ὅπως πάντα.

Ἄ, δὲν κοκκίνιζε ποτὲ αὐτὴ ἡ γυναίκα!...

Ἡ ἀπάθειά της μ' ἔκανε ν' ἀκριβέρο ἀκόμα περισσότερο...

— Ἀθλία, φώναξα, γιατί με ἀπατοῦσε; Γιατὶ ἀντάμειφες με
δῶλο και με προδοσία τὴ μεγάλῃ μου ἀγάθῃ γι' αὐτὰ!

Ἡ Λευκὴ τότε χαμογέλασε, μὰ τόσο εἰρωνικά, ὅσο σκληρά!...
Συγχρόνως τὴν εἶδα νὰ κίταζῃ πρὸς ἕνα σημείο. Παρακολούθησα
τὸ βλέμμα της. Κίταζε ἕνα πα-
λὸ δαμασκινὸ μαχαίρι, ἀκουμπια-
σμένο σ' ἕνα τραπέζια.

Τότε, σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴ μα-
νία μου, ἄρπαξα αὐτὸ τὸ μαχαίρι
και, πρὶν ἐκείνη προφτάσει ν' ἀ-
μυνθῆ, τὸ βίβησα στην καρδιά
της.

Ἐβγαλε μιά κραυγὴ κι' ἔπε-
σε νεκρὴ στὸ πάτωμα...

Τὸ αἷμα της, ζεστὸ και πορ-
φυρὸ, καθὼς ἀνῆλθε ἔξωφρα,
πεπάχηκε ὡς στὸ πρόσωπό μου.
Πόσος θὰ τόλεγε ποτέ, ὅτι ἡ
γυναίκα αὐτὴ, ἡ τόσο γλυκὴ, ἡ
τόσο ἄσπρη, εἶχε ἕνα αἷμα τόσο
κόκκινο!

Και ποῖος θὰ μὸυ τόλεγε κι'

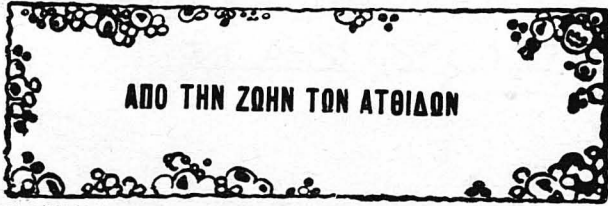

Ἀρχίσμα νὰ προχωροῦμε ὁ ἕνας σιμὰ στὸν ἄλλο...

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ 1932

Κομψό, πολύχρωμο, πλεισιῶς εικονογραφημένο, μοναδικὸ ἀπόκτημα γιὰ τῆς οἰκογένειες. Δρχ. 25.

Στὸ ἐφετεινὸ Ἡμερολόγιό τοῦ «Μπουκέτου» συνεργάζονται οἱ κ. κ.
Γρ. Ξενοπούλος, Π. Χόρν, Αἰμιλία Στ. Δάφνη, Στέφ. Δάφνης,
Μένος Φιλήτας, Σωτ. Σπίνης, Θ. Βελλιονίτης, Κ. Καροφύλας,
**Χρ. Κρηστοβασιλῆς, Κ. Φαλιῆς, Παῦλος Νιρβάνας, Κλέων Παρ-
ράχος, Σταμ. Σταμ., Στρατῆς Λούκας, Α. Πορφύρας, Χάρης**
Σταματιῶν, Ρῶμος Φιλῆρας κλπ. Ἐπίσης δημοσιεύονται ἀνέκ-
δοτα ἔργα τῶν **Α. Παπαδιαμάντη, Ἀνδρέα Καρκαβίτσα, Κώστα**
Κρυσταλλῆ, Γ. Βώκου, κλπ. κλπ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΓΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. Δ.

Ενοσάρκως αναγλύφου με ζωμοστασιά Ἀρτέμιδος. Τύπος συμπαθητικῆς κοσμικῆς Ἀτθίδος πού τήν διακρίνει ἐξαιρετικῆ ἐξυπνάδα καί πρό πάντων εὐθημερία. Τύπος θαυμαστής εὐμορφιάς, μαργαριτάρνια ἐπιδερμίδς πού ἀνυπερβίβηται ἐπι περισσότερον ἀπό τήν λάμψην τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἡ παρουσία τῆς λίαν διακοσμητικῆ, ἰδίως τῆ βράδια, μέ τουαλέτες εὐθροισμένες καί μαζουρές, καί τὸ χαρακτηριστικὸ ἑλληνικὸ πνεύμα τῆς.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

- Τὰ Χριστογεννητικά δένδρα περισσότερα παρά ποτε, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ διακεδάσῃ ὁ παιδοκόσμος.
- Ἀπὸ τὰ ὑφαίνοντα ἦσαν παρά τῷ κ. καί τῆ κ. Ἀφεντούλη, παρά τῷ κ. καί τῆ κ. Βουλίτσου, παρά τῷ κ. καί τῆ κ. Ζαλοκώστα, παρά τῷ κ. καί τῆ κ. Αἰμ. Μυζιάνη, ὅπου διενεμήθησαν θαυμάσια δώρα γιὰ τὰ παιδιά.
- Εἰς τοὺς γάμους τῆς δεξ. Μαργαρίτας Ἀφθονίδη μετὰ τοῦ κ. Γ. Μίλων παρέστη πολλὴ καὶ ὠραία χορεία.
- Ἡ νύφη ἔφερε θαυμάσιον μοντέλλο ἀπὸ λευκὸ κρῆμ σατέν. Τὸ κορδὲς τῆς νύφης ἀποτελεῖτο ἀπὸ μικρὰ κορτσιάκια, μέσα στὰ ὅποια ἐφάνταζε σάν κούκλια 1830 ἡ μικρὴ Μπεάτα Ν. Κιτσιῆ με ἄσπρο ταφτὰ καὶ μαργαρίτες κατὰ χροιά μαλλιὰ τῆς.
- Παρευρέθησαν μετὰ ἄλλων ἡ Κόμησσα Καποδίστρια, ὁ Γερουσιαστὴς καὶ ἡ κ. Καραπάνου, ὁ Βουλευτὴς καὶ ἡ κ. Σπ. Τρικούπη, ὁ Γερουσιαστὴς καὶ ἡ κ. Κιτσιῆ, φέρουσα κομρὸ πράσινον φέρομα, κ. καὶ κ. Κ. Ζαβιτσιάνου, ἡ κ. καὶ δις Τοιμάχη, κ. καὶ κ. Ἀγγυροπούλου, κ. καὶ κ. Χέλιου, κτλ.
- Θαυμάσιαι ἐμφάνσεις ἡ δις Λορέττα Φωκὰ με μαύρη τουαλέττα, ἡ δις Σπ. Ἀφθονίδη φέρουσα φυστικὰ τουαλέττα.
- Ἀσυναγώνιστη σιλουέττα ἡ δις Σταύρου.
- Γοητευτικὴ φυσιογνωμία ἡ κ. Ν. Λούρου.
- Μία δεξιοκς ἀρχοντικῆ καὶ εὐχάριστη τὴν παρελθούσαν Τριτην παρά τῷ κ. καί τῆ κ. Λουκὰ Ρουφου.
- Αἰθουσα μεγαλοπρεπῆς, μέσα στὴς ἀποίτες ἀνυπερβίβοντο περισσότερον ἡ κομρὲς τουαλέτες τῶν παρευρεθεισῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων.
- Πολλὰ τραπέζια μπριτς καὶ φάουτ ζοφρότατον.
- Παρευρέθησαν Πρεσβευτὴς Ἀμερικῆς καὶ ἡ κ. Σίννερ, Πρεσβευτὴς καὶ ἡ κ. Γιούργεβιτς, ἡ Πρεσβερα Γερμανίας κ. Ἀϊντζένλο, ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία, Πρεσβευτὴς Ἀυστρίας, Πρεσβευτὴς Σερβίας, Μαρκήσιος Τριόμρι, κ. καὶ κ. Ἐπιπελάτιν.
- Προφαντὴ καὶ ὠραία ἐμφάνσεις ἡ Πρεσβερα τῆς Σερβίας.
- Παρευρέθησαν ἐπίσης κ. καὶ κ. Π. Τσαλδάρη, Βουλευτὴς καὶ ἡ κ. Σπ. Τρικούπη, ἡ κ. Ὑψηλιάντη, κ. καὶ κ. Γ. Μαζακὰ, κ. καὶ κ. Ζέγγελη, ἡ κ. Χατζηκρησινῆ ἡ κ. Γ. Λούμα, Στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Νεφρετόνη, κ. καὶ κ. Πουρῆ.
- Φωτοβόλος εὐμορφία ἡ κ. Αἰκ. Μαιζιζην.
- Κομρὴ ἐμφάνσεις ἡ κ. Σακελλαρίων με μαύρη τουαλέττα, συνδυασμένη με πράσινα μαζουρὰ σιλουαρία.
- Μεταξὺ τῶν δεσποινίδων, αἱ πλέον ὠραία ἡ νεαρὰ δις Τριόμρι με κόκκινη τουαλέττα καὶ ἡ δις Ἐλλη Πεσματζόγλου ἐπίσης με κόκκινη τουαλέττα.
- Χορευτικὴ βραδεία τὴν παρελθούσαν Τετάρτην παρά τῷ κ. καί τῆ κ. Π. Βουρλοῦρη.
- Ἐπιμνηχὸς διάκοσμος ἀπὸ λουλουδια χαριτωμένα αἱ δεξ. Δ. Λοβέρδου, Μυταράση, Λένα Μιχαλακοπούλου με ῥοζ ταφτὰ, Ἐλλη Πεσματζόγλου με «αφρόν» ἀτίρινο, Λεκαπὰ με ῥοζ τουαλέττα, Περλὲ Ἀναστασιάδου με μαύρα, Αλγυοῦδάκη με ἄσπρα, δις Ἀλεξοπούλου ὠρασιώτατη με τουαλέττα βέρ-ἂτ ὠ.
- Ἐπίσης παρευρέθησαν αἱ δεξ. Χαροκόπου καὶ Μισαντισῆ.

H MONTAIN

ἐμένα, ὅτι θὰ τὴ σκότωναι ἐγὼ, ἐγὼ πού τὴ λάτρευαι σάν θεά μου!

Ποιὸς θὰ τὸλεγε, ὅτι ἦταν μὰ νεότερα καὶ μὰ προδότερα;

Ἄχ, ποιὸς θὰ μοῦ πῶλεγε, ὅτι ζητώντας τὴν νὰ τὴν ξαναῖδῶ, ζῆτοῦσα τὸν ὀλεθρὸ μου ;...

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Τοῦ κ. **ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ**

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

Ρωμάντζο, βγαλμένο ἀπὸ τὴν πλούσια πηγὴ τοῦ αισθηματός, γραμμμένο με τὴ γνωστὴ δεξιοτεχνία τοῦ συγγραφέως. Ἐνα ὠραίο εἰδύλλιο πού ἀρχίζει με σικινεὲς τρυφερότητες καὶ ξετυλιγεται σὲ ἀληθινὸ δράμα, με σελίδες παλλόμενες ἀπ' ὅλη τὴ συγχορδία τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΣ

Μία μέρα ὁ Ἀβραάμ καθόταν στὴ σπητὴ τοῦ, ἀνάμεσα στοὺς τρακόσιους ἀνθρώπους τῆς φυλῆς τοῦ, ὅταν ἔξαφνα εἶδε πέρα ἕναν γέρο στρατοκόλο πού περπατοῦσε στὸν κατωκόνιστο δρόμο, ψηφομενος ἀπ' τὸν ἥλιο.

Ὁ πατριάρχης τῶν Ἰουδαίων, φιλόξενος, ὅπως πάντα, ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ με προθυμία καὶ τοῦ εἶπε :

— Ξένε, καλὸς ὄρωσες ! Εὐχόμενα νὰ φτάσης τὰ χρόνια τοῦ Μιθουάλα ! Ἐμπὰ στὴ σπητὴ μου κ' ἄς εἶνε εὐλογημένος ὁ ἐρχομὸς σου !...

Ὁ ξένος δέχτηκε τὴν πρόσκληση τοῦ σεβάσμου πατριάρχου καὶ τὴν ὥρα πού μεγαλύνουν ἡ οἰκὸς κ' ἡ αἰὼρα δροσίζει τὸν ἀνθρώπο καὶ τὰ ἔσα, κάθησαν ὅλοι μαζὺ νὰ δελητήσουν.

Ὁ Ἀβραάμ ἔβαλε δεξιά του τὸ γέρο καὶ οἱ τρακόσιοι ἰσητέτες του πήραν θέσι ὀλόγουρά τους. Ὅταν ἐπελείσαν τὸ φαί, ὁ Ἀβραάμ εἶπε στὸ φιλόξενομένο :

— Ἐμεῖς τώρα θὰ εὐχαριστήσουμε τὸ Θεὸ μας. Εὐχαρίστησε καὶ σὺ τὸν δικὸ σου, ὅποιος καὶ νάναί...

— Δὲν πιστεύω σὲ θεοὺς κατωκίμενους ἀπὸ πέτρα ἢ λάσπη ἢ ξύλο, ἀπορρίθθηκε ἀπότομα ὁ ξένος.

— Ποιὸ καλὰ, τοῦ εἶπε ὁ Ἀβραάμ. Τότε θὰ προσφέρῃς τίς εὐχαριστίες σου στὸ δικὸ μας Θεὸ, τὸν παντοδύναμο καὶ ἀάρατο, τὸ δημιουργὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς...

— Δὲν τὸν ἀντίκρισα ποτέ μου, ἀπάντησε ὁ ξένος. Ἐξῆρα ἐνενηντὰ χρόνια ἐδῶ στὸν κόσμο κ' ἄμωξ δὲν ἐβόηκα ποτέ οὔτε ἱχθὺς αἰτοῦ τοῦ Θεοῦ πού μοῦ λέξ...

— Ποιὸς εἶνε λοιπὸν ὁ Θεὸς σου ; Ποιὸν Θεὸ σέβασαι ; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ πατριάρχης.

— Δὲν σέβασμαι κανέναν ἄλλον παρά τοὺς γερόντους πούνα ἐνάρετοι, σάν κ' ἐσένα. Καὶ στὴν πατριδα μου πάλι με σέβονται ἐμένα, γιὰτὶ εἶμαι κ' ἐγὼ γέρος....

Τότε ὁ Ἀβραάμ σηκώθηκε ἐπάνω ὀργισμένος καὶ φώναξε ἔξω-λος :

— Ἐξὼ ἀπὸ δῶ, ἀσεβέουσατε ! Φύγε μαζουρὰ ἀπ' τὴν κατοικία μου ! Δὲν θέλω νὰ μολύνῃς με τὴν ἀναπνοή σου τὸν ἀέρα πού ἀνασαίνω...

Ἐποῦς ἀπ' αὐτὸ τὸ φέρομιο, ὁ ξένος σηκώθηκε κ' ἔφυγε, ἐνὼ ὁ Ἀβραάμ κ' οἱ τρακόσιοι ἰσητέτες του ἔκειναν στὴ θέσι τους σιωπηλοί. Ἄλλ' ἄμα νύχτωσε καὶ πλάγισαν νὰ κοιμηθῶν, ὁ Θεὸς παρεουσιόστησε στὸν ὕπνο τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιατὶ, Ἀβραάμ, ἔδιωξες ἕναν ἀνθρώπο πού ἦταν ὁμοίος σου καὶ μουσαφίρης σου ; Γιατὶ δὲν τὸν ἄφηρες νὰ κοιμηθῆ ἀπ' τὴ σπητὴ σου τὴ νύχτα, τὴν ὥρα πού τὰ λουτάρια καὶ τ' ἄγρια θηρία βγαίνουν ἔξω ἀπ' τίς φωλιές τὸν καὶ τραγουδοῦναι πεινασμένα ;...

— Γιατὶ δὲν σὲ γνώριζε, Κύριε, δὲν σὲ παραδεχόταν, δὲν σὲ λάτρευε...

— Ἐξέμασε ὁμοξ, ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος τοῦ ἐπέτρεμα νὰ μείνη ἐνενηντὰ ὀλόκληρα χρόνια κάτω ἀπ' τὴ σκεπὴ τῶν οὐρανῶν ; Ἐξέμασε, ὅτι παραγγεῖλαι στὴ δροσιά καὶ στὴ βροχὴ νὰ τὸν δροσίη, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους ; Ἐξέμασε, ὅτι δὲν ἄφησα ποτέ γέρος τὰ χωράμια του, ὅτι δὲν ἐξήρανα ποτέ τοὺς φρούκτες καὶ τίς ἐλμὲς του ; Ἄκουσε τώρα τὴν ἀπόφασί μου. Ἐπειθὶ ἔκομης τὸ σφάλμα νὰ διόξῃς ἕναν ξένο μέσα στὴ νύχτα καὶ στὸ σκοτάδι, οἱ ἀπόγονοί σου θὰ καταδικαστοῦν νάνα κ' αὐτοὶ ξένοι ἀνάμεσα σ' ἀμυλόξενους λαοὺς καὶ τὰ σποτάδια τοῦ φρόβου καὶ τοῦ λόνου θὰ περιτυλιξοῦν τὸ πνεῖμα τους ὡστούτο θελήσω ἐγὼ ὁ Θεὸς καὶ Κύριός τὸν...

Κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ οἱ Ἐβραῖοι γιγίζουν σάν πλάνητες σ' ὅ-λες τίς χώρες καὶ δὲν βρίσκουν ἡσυχία πουθενά.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξωφύλλου μας εἶνε ἔργον τοῦ ζωγράφου Μπιαβενέλ με τὸν τίτλο «Χωροστασιώτες».

ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Γεώργιος Σκούρτης καὶ ἡ δεσποινὴς Καίτη Α. Ἀντωνοπούλου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τὸν. Τοὺς εὐχόμεθα ὀλοφύχους πάσαν εὐτυχία. B.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολυ- τως ἰκανοποιητικὰ τιμὰς πα- λαυὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἶ- δους καὶ πάσης γλώσσης, κα- θὼς καὶ ὀλόκληρες βιβλιοθήμεις. Γράψατε : «Μπουκέτο», Λένα 7, Ἀθήνας.